
NIEUCZYNIE (7) *sb n*

W pisowni łącznej (6), w rozłącznej (1).

Pierwsze e jasne, końcowe pochylone; -en- (5), -én- (1) SarnStat (5:1).

sg G nieuczynieniã (1). ♦ A nieuczynienie (6).

Sł stp notuje, Cn, Linde brak.

Niespełnienie, niewykonanie, niedopełnienie (7) :

Wyrażenia praw: »nieuczynienie dosyć« (1): Stroná [Krzyżacy] ápellowála do Papieżá/ ále Komisarze ná to nie dbáli/ zá nie vczynienie dofyć/ dáli klátwy wielkie ná Krzyzaki [!]/ ná kthore y w Rzymie rozgrzeżenia mieć nie mogli. BielKron 371.

»nieuczynienie liczby« = nierozliczenie się (1): Poborce téz o nievczynienie liczby doftátieczný, o retentá, odsyła do Grodu SarnStat 419.

»nieuczynienie odprawy« (1): [sądzić mają] wśzytkie inśzé [sprawy] którekolwiek zá Dworem náłzym Królewśkim idą/ [...] o nieuczynienie odprawy/ Dekrétóm/ łádóm SarnStat 869.

»nieuczynienie sprawiedliwości« (4): Któré nieuczynienie śprawiedliwości [quam non administrationem iustitiae JanStat 537] łzácuie łobie ná dzieśięć grzywien pieniędzy/ y tak wiele łzkody. SarnStat 1246, 271, 869, 1246.

Synonim: niespełnienie.

Cf UCZYNIE